

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΜΙΧΛΗ!

TOY W. R. BIRD

Ο Νέιλσεν, ο «κουφός», όπως τον φώναζαν οι άλλοι γκάγκοτερς, είχε αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα, χωρίς ωστόσο να ξεπερνάει την κανονισμένη από την αστυνομία. Δεν ήθελε, βλέπετε, να δώσει στους χωροφύλακες της υπαίθρου την ευκαιρία να χάσουν τη μύτη τους στις δουλειές του και προ πάντων να ρίξουν αδιάκριτα βλέμματα στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου του.

Καθώς έτρεχε έτσι, κύτταζε το ρολόι του. Ζύγωνε μεσημέρι... και είχε μιά πείνα!

Γι' αυτό, λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα, στάθηκε μπρός σε μιά παράγκα, όπου κάποιος νέος πουλούσε πιετό και σάντουιτς.

«Ωραίος καιρός! Δεν είν' έτσι; Μά, κατά τὰ φαινόμενα, δεν θα βραδιάζει πολύ, είπε φιλικά ο νέος, σπεύδοντας να εξυπηρετήσει τον πελάτη του. Θάγομε ομίχλη σ' λίγο. Έρχόσαστε από την Νέα Υόρκη... Το βλέπω αυτό από το αυτοκίνητό σας... Θα βρήκατε χωρίς άλλο ομίχλη στην ακτή του Φούντο».

— Όχι, απάντησε ξερά ο Νέιλσεν, ο οποίος δεν είχε καθόλου όρεξη για φλυαρία και ήθελε μόνο να γευματίσει.

— Η ομίχλη πέφτει εδώ σαν γκριζός ύγρος μανδύας, πού τὰ τυλίγει όλα, εξακολουθούσε ο νέος. Και δεν ξέρετε τί γρήγορα πού απλώνεται!

— Αλήθεια; ρώτησε ο Νέιλσεν, θγαίνοντας από την άδικοφροσύνη του.

— Είστε τουρίστας; Δεν είν' έτσι; συνέχισε ο νέος. Ο δρόμος πού ακολουθείτε οδηγεί κατ' ευθείαν στους θράχους της ακτής. Το ξέρετε;

— Ναι, είπε ο Νέιλσεν.

— Η ομίχλη! Τι τύχη ανέλπιστα! Και δεν την είχε σκεφθεί προηγουμένως! Με την βοήθεια της ομίχλης, θα έκανε περιφημία τη δουλειά του.

Ενώ ο Νέιλσεν έκανε αυτές τ' σκέψεις, ο φλύαρος νέος εξακολουθούσε να του δίνει εξηγήσεις, να του μιλάει για τους θάλους της περιοχής, για το κλίμα.

— Ευχαριστώ! Ξέρω γεωγραφία! τον έκοψε ξερά ο Νέιλσεν.

Και αφού απόφαγε και πλήρωσε, ξεκίνησε πάλι, έκανε το γύρο ενός μικρού λόφου κι' έξαφνα αντίκρισε μπροστά του τη γαλήνια κι' απέραντη θάλασσα. «Ενα σύννεφο λευκό απλώνονταν απάνω στην επιφάνειά της και πλησίαζε γρήγορα!... Ήταν η ομίχλη!»

Ο Νέιλσεν λιγότεψε τον δρόμο του και κύτταζε πίσω του. Κανένας δεν φαινόταν. Πήρε κατόπιν ένα μικρό δρόμο πού οδηγούσε στους πελώριους θράχους της ακτής και σ' λίγο στάθηκε. Από το μέρος αυτό, η ακτή απέχει μόλις πενήντα μέτρα.

Κατέβηκε από το αμάξι του

Ανασκόπωσε το φορτίο του και το γκρέμισε στο κενό...

και κύτταξε στο θάθος του αυτοκινήτου, όπου είχε ρίξει το το θύμα του και το είχε σκεπάσει μ' ένα επαναωφύρι.

Ο αδυσώπητος αυτός έχθρος του ήταν ο Μάκ Βάιρ, η «φώκια» — ένας νεαρός ντέτεκτιβ και πρωταθλητής του κυλισθήματος — ο οποίος, θέλοντας να κερδίσει τις δέκα χιλιάδες δολάρια που προσέφερε η αστυνομία για την σύλληψη του Νέιλσεν, τον καταδίωκε με λύσσα προ μερικών ημερών...

Καθισχυασμένος ο Νέιλσεν, διέσχισε πεζός τη μικρή απόσταση πού τον χώριζε από τους θράχους της ακτής. Είπε τότε ότι είχαν ύψος εικοσιπέντε περίπου μέτρων πάνω από τη θάλασσα...

Με ύψος γαλήνιο, με θήμα ναυαγίες, καπνίζοντας το ποδό του με ικανοποίηση, ξαναγύρισε στο αυτοκίνητό του, εγκαταστάθηκε μπροστά στο θολάν κι' εξακολούθησε τον περιπάτο του. Η ομίχλη κυμάτιζε τώρα σαν ένας ανάλαφρος πέπλος και έκρυβε όλο το τοπίο γύρω.

— Η ομίχλη! Τι τύχη! σκεφτόταν μισανόητος τὰ χείλη του σ' ένα σαρκωμένο χαμόγελο.

Ασφαλώς, ήταν ικανός να τὰ θγάλη πέρα με πολλούς Μάκ Βάιρ.

Η ομίχλη γινόταν ολοένα πιο πυκνή όσο προχωρούσε. Βαρείς και αδιαπέραστες καθιστούσε την κυκλοφορία των αυτοκινήτων επικίνδυνη... Η ομίχλη δεν παραπονιόταν... Αυτή η ομίχλη τον βοηθούσε περισσότερο από το κάθε τι στο παιχνίδι του...

Όταν έφτασε τέλος πάλι στους θράχους της ακτής, αντελήφθη, ότι ο Μάκ Βάιρ έβρινε σημεία ζωής. Συνεργόταν από τον βαθύ λήθαργο πού τον είχε ρίξει το ναρκωτικό με το οποίο τον πότισε.

Ο Νέιλσεν στάθηκε κι' άρχισε να ψάχνει το θύμα του.

Κι' έξαφνα το σαρκώδες γέλιο του φώτισε πάλι το πρόσωπό του. Είχε κάνει μιά ανακάλυψη. Ο Μάκ Βάιρ φορούσε από μέσα κοστούμι του μπάνιο...

— «Ε, παλληκάρι μου! ψιθύρισε σαρκαστικά. Σου άρέσει το κολύμπι!... Έννοια σου λοιπόν και θά κάνης σ' λίγο μιά όμορφη βουτιά. Κι' αν σ' έλασθούν ποτέ, το μαγιό σου θα κάνη όλους να πιστέψουν πώς πνίγηκες...»

Έδωλε με προσοχή τὰ ρούχα του ντέτεκτιβ και, αφήνοντάς τον μόνο με το μαγιώ, τον τράβηξε έξω απ' το αμάξι. Ο δυστυχισμένος σάλεψε το ένα του χέρι και ψιθύρισε μερικές λέξεις ακατάληπτες.

Ο Νέιλσεν θιαστικά, τον φόρτωσε στους ώμους του. Έν' αυτοκίνητο πέρασε εκείνη τη στιγμή στο δρόμο, σ' λίγων μέτρων απόσταση απ' (Συνέχεια στη σελίδα 2257)

ΟΜΙΧΛΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2230)

αυτόν. "Άκουσε τὸν θόρυβο τοῦ μοτέρ του, μὰ δὲν εἶχε δεῖ τί-
ποτε... Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ὁμίχλη τὰ ἔκανε ὅλα ἀόρατα !
"Ὁ Νέϊλσον, μὲ τὸ φορτίο τοῦ στοὺς ὤμους του, προχωροῦσε
ἀργά. Ἡ ὁμίχλη ποὺ τὸν προστάτευε, τὸν ὑποχρέωνε ἐπίσης νὰ
εἶνε καὶ προσηυητικός.

"Ἐξάφνα, μπρὸς στὰ πόδια του, ἐνοίωσε μᾶλλον παρὰ εἶδε
τὸ κενὸν ποὺ ἔχασκε ἀπὸ κάτω του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μάκ Βάιρ σάλεψε καὶ πρόφερε μερικές ἀ-
κόμα ἀκατανόητες λέξεις. Τότε ὁ Νέϊλσον, καταβάλλοντας μιὰ
ὑπερτάτη προσπάθεια ἀνασκήκωσε τὸ φορτίο του καὶ τὸ γκρέ-
μισε μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ κενό... "Ἦξερε — τὸ εἶχε δεῖ πρὸ
ὀλίγου, ὅταν ξανάβρε ὡς τοὺς θράχους αὐτοὺς — ὅτι ὑπῆρχαν
κάτω ἀπότοιμοι, ἀχμηροὶ θράχοι, ὅπου ὁ ντέκτεκτὶς θὰ συντρι-
βόταν.

"Ὅταν οἱ ἀστυνوميκοὶ μπήκαν στὴν κἀμαρὴ του, ὁ Νέϊλσον ἔρι-
σκόταν στὸ κρεβάτι του. Εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἱκανοποιημένος ἀπὸ
τὴν ἐπιτυχία του. Μὰ ξύπνησε ἀνατηρόντας καί, καθὼς εἶδε τὸν
Μάκ Βάιρ μπροστὰ του, νόμισε πὼς ἔλεπει φάντασμα.

— Δὲν εἶσαι τόσο πονηρὸς ὅσο φαίνεται ! Νέϊλσον ! τοῦ εἶπε
ὁ νεαρὸς ἀστυνوميκός. "Ἐσὺ μὲ βοήθησες νὰ σωθῶ, ἐγάζοντάς
μου τὰ ρούχα μου καὶ τὰ παπούτσια μου... Καί, ἔξερεις, τὸ κρύο
νερὸ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸ νarkωτικό ποὺ μὲ πότισες..

— Μὰ οἱ θράχοι ; τραύλισε ὁ Νέϊλσον ποὺ τὰ εἶχε χαμένα.
Πῶς δὲν ἔγινε λυῶμα σ' αὐτοὺς ;

— Οἱ... θράχοι ; ξαναεἶπε ὁ Μάκ Βάιρ, μὴ καταλαβαίνον-
τας.

Καὶ γύρισε πρὸς τοὺς ἀστυνوميκοὺς ποὺ τὸν συνώδευσαν, κυ-
τάζοντας τοὺς ἐρωτηματικά. Αὐτοὶ τότε τὸν φινύρισαν μερικὰ
λόγια πού ὁ Νέϊλσον ὁ "εκουφός" δὲν τὰ ἄκουσε.

— Τελὺς εἶδα ὡστόσο αὐτοὺς τοὺς πελωρίους θράχους τὴν πρῶ-
τη φορὰ ποὺ πῆγα στὴν ἀκτὴ ! φινύρισε ὁ κακοῦργος.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνوميκός, αὐτοὶ οἱ θράχοι ὑπάρ-
χουν καὶ τοὺς εἶδες πραγματικά τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος. Μὰ
θέλησες νὰ μὲ ξεκάνης, χωρὶς νὰ λογαριάσεις τὴν παλῖρρουα.
Καὶ θ' ἀγνοῦς χωρὶς ἄλλο ὅτι ἡ παλῖρρουα εἶνε πὸ μεγάλη σ'
αὐτές τις ἀκτές ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου... Τὰ νερά λοιπὸν
εἶχαν ἀνεβῇ πολὺ, ὅταν μὲ γκρέμισες κάτω κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ
κολυμπήσω μὲ ὅλη μου τὴν ἀνείσι.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς συντρόφους του πρόσθεσε:

— Τί τύχη ἀνέλιπτι γιὰ μένα ἡ ὁμίχλη !... Αὐτὴ μ' ἔσωσε...

Πέρασε κατόπιν τίς χειροτέδες στὸν Νέϊλσον.

Ὁ κακοῦργος θλασσημένος μὲ λύσσα:

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν ὁμίχλη ! Κι' ἐγὼ ποὺ τὴ νόμιζα
γιὰ συνένοχό μου !...

W. R. BIRD

ΜΟΛΙΕΡΟΣ, Ο ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2246)

οὐνται, ἄναψε ἕνα κερί... Ἡ μικρὴ φλόγα ἀρχισε νὰ χορεύῃ ἀ-
νήσυχη, ριχνώντας στὸν τοίχο φανταστικές σκιές.

Ὁ Μολιέρος κοιτόταν ἐξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του... Κι' ἔ-
ξαφνα ἀπὸ τὸ στόμα του ἀρχισε νὰ θγαίνει ἀφθονο αἷμα...

— Θέε μου ! φώναξε ὁ φίλος τοῦ Μπαρόν ποὺ παρευσεκόταν
δίπλα του.

— Δὲν εἶνε τίποτε ! τοῦ ἀπάντησε καθισχυαστικά ὁ Μολιέρος.
Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ... Πῆγαινε νὰ φωνάξης τὴ γυναῖκα
μου !...

Ὁ Μπαρόν θῆκε ἔξω τρέχοντας.
Καθὼς ἀνοίξε τὴν πόρτα, σχηματίστηκε ρεύμα κι' ἔσθυσε τὸ
κερί...

"Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ξαναγύρισε μαζὺ μὲ τὴν Ἀρ-
μάνδη, ὁ Μολιέρος ἦταν νεκρός. Μαζὺ μὲ τὸ κερί εἶχε σβῶσει
κι' ἡ ζωὴ του.

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2218)

αὐτὸ τὸ κρίνο καὶ γιὰ τὴν ἐοῦτα (τῶν ἀνθρώπων, ζῆσε πάν-
τοτε.

Ἡ αὐγὴ πρόβαλε... καὶ χρωμάτισε τὸν ὀρίζοντα μ' ἕνα τρι-
ανταφυλλεῖο χρώμα. Τ' ἀθόνατα σῶπασαν, μὰ ἡ καρδερίνες, ἡ
ὕπολαϊδες καὶ τὰ σπουργίτια, προβάλλοντας τὰ κεφαλάρια τους
καὶ τινάζοντας τίς σταγόνες τῆς δροσῆς ποὺ ἔλαμπαν σὺν φτε-
ρά τους, ἀρχισαν μὲ τὰ πῶ χαρούμενα κελαδάρια τους νὰ
χαιρετοῦν τὴν καινούργια ἡμέρα...

Ἡ γῆ ἐμπνέουσε χαμουγελαστή καὶ φωτεινὴ. Οἱ παλῶι θεοὶ
εἶχαν πεθάνει. Μὰ ἡ ποίσις, ἡ Σοφία κ' ἡ Ὀμορφιά τῆς ἔμει-
ναν...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΓΚΡΕΤΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2232)

τοὺς δύο. Ἡ ἀλήθεια θὰ φανερωνόταν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν
ἀλλή.

Καί, πράγματι, παρ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τῆς, ἡ νέα γυναῖκα
δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸ τοὺς δύο γάμους τῆς.
Κι' ὅταν μαθεύτηκε ἡ ἀλήθεια, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συζύγους
τῆς συγχώρεσε μὲν τὴν ἀπιστί, ἀλλά ὅλη ἡ ὀργή του κ' ἡ μαν-
ία του ἔξεσπασε στὸν ἀντίζηλό του. "Ἐνα-μῖσος ἀγριο, ἀδυσώ-
πητο τοὺς ὥρθωσε ἐναντίον ἀλλήλων κι' ὁ καθένας ὑπέβαλε μὴ-
νυσι ἐναντίον τοῦ ἀλλου.

Τὴν παραμονὴ ὅμως τῆς δίκης ἡ Γιουάν Λι-Γιού, ἀπελπισμέ-
νη, ἀποφασίσε νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ μιὰ δυνατὴ
δόσις ὅπου ἔδωσε τέλος σ' αὐτὸ τὸ δράμα. Πρὶν αὐτοκτονήσῃ,
ἡ Γιουάν, ἔγραψε τὴν ἐξῆς σημείωσι στοὺς δύο συζύγους τῆς:

· «Ἐνθ' ὅθω νὰ εἶμαι μεταξὺ σας ἀφορμὴ διζωνίας. Ἀκολούθῳ τὸν
πὸ γλυκὺ δρόμο σωτηρίας».

Ἡ κηδεὶα τῆς μεγάλῃς καλλιτέχνιδος ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστά-
τη κ' ὅλη ἡ Σαγκάη τὴν παρακολούθησε. Τὸ φέρετρο μόνον τῆς
Γιουάν στοίχισε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια: ἦταν περιστοιχισμέ-
νο ἀπὸ ἕνα στέφανο λουλουδιῶν ἀπ' σκαλιστὸ κι' ὀλοκάθαρο
χρυσάφι.

Ἡ ἐπικήδειος τελετὴ θάσθηξεν ἐννέα ἡμέρες. Τὴν ἐνάτη μέρα
ἔρθηκαν κρεμασμένους ἀπὸ δύο δέντρα κοντὰ στὸν τάφο τῆς Γιου-
άν, τοὺς δύο συζύγους τῆς.

ΖΩΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2222)

Ξαναγύρισε στὸ δάσος, πῆγαινε καὶ περιπλανιόταν γύρω ἀπ' τὰ
ξύλινα σπιτία, στὰ ὁποῖα ἔμεινε τὸ προσωπικὸ τοῦ ναυπηγείου. Ἐ-
κεῖ, περνώντας τὴν προδοσκόδια ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ ἦσαν διά-
πλατα ἀνοιγμένα, λόγῳ τῆς μεγάλῃς ζέσης, ἄρπαξε διάφορα
ἐνδύματα κι' ἀντικείμενα ποὺ τῷ χάναν μπροστὰ του. "Ἐπειτα,
ξαναγυρίζοντας στὸ δάσος, τὰ παρέδιδε στὸν ἀφέντη του.

Ὁ Ζίνγκο ἦταν τόσο ἐξυπνος, ὥστε διάλεγε γιὰ νὰ κλέβῃ τίς
στιγμὲς ποὺ δὲν ἦταν κανεὶς γύρω. Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ, τὸν
ἔβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεθε, προσεποιοῖτο "πὼς ἔπαιξε
μὲ τὰ κλεμμένα ἀντικείμενα, τὰ πετοῦσε στὸν αἶρα, τὰ ξανά-
πανε, τὰ ποδοπατοῦσε ἢ τὰ πῆγαινε καὶ τ' ἄφηνε σὲ κανένα
ἄλλο σπιτί.

Μὰ στὸ τέλος, ἀφοῦ παρατηρήθηκαν ἐπανειλημμένως κλοπές, ἀν-
τελήφθηκαν τὰ κόλπα του αὐτοῦ, καὶ ὁ Ζίνγκο συνελήφθη.

Κι' ἐπειδὴ εἶχε πλήρη συνείδησι τῆς πράξεώς του, ὅταν ἔκλε-
θε, κατεδικάσθη σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκισι.

Αὐτὴ ἡ καταδίκη θυμίζει τίς καταδικές ζῶων κατὰ τὸν μεσαί-
ωνα, ὅποτε τὰ ἔκαιγαν ζωντανὰ γιὰ κλοπές καὶ γιὰ ἄλλες ἐγ-
κληματικές πράξεις.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2252)

— Ἐπιστρέψατέ μου τὰ ποιήματά μου, κύριε... "Ἄν εἶχαν ἀπὸ κά-
τω τὸ νομα ἐνὸς γνωστοῦ ποιητοῦ, θὰ τὰ δημοσιεύατε... (Βά-
ζοντας τὰ χειρόγραφα τῆς στήν τσάντα τῆς). — Δὲν θὰ ἐγγρα-
φῶ συνδρομητρία σας...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Ὅπως θέλετε... "Ἐτσι ὅμως δὲν θὰ φιλάτε
τὸν ταχυδρόμο.

Ἡ κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (ἀπειλητικά). — Ἐξέρετε, κύριε, τί
ὥα πῇ τὸ μῖσος μῆς γυναικας ἰσχυρῆς στὴν πόλι τῆς, ὅπως ἐ-
γώ... Ἐξέρετε, κύριε, ὅτι ὑπάρχουν στὴν Γαλλία 362 νομοὶ καὶ
ἀν 362 γυναῖκες ποὺ ἔχουν κάποια ἐπίδρασι στὸν νομὸ τους γι-
νόντουσαν δεκτὲς ὅπως ἐγὼ ἐδῶ, τὸ περιοδικὸ σας θὰ ἔκλεινε...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — "Α, κυρία, ἀν δεχόμουν 362 ἐπισκέψεις σάν
τὴ δικὴ σας δὲν θὰ ἀντεῖχα πειά. Θὰ πῆγαινα κατ' εὐθεῖαν στὸ
φρενοκομεῖον.

CHARLES FOLEY